

З РОДНЫМ СЛОВАМ ПА ЖЫЦЦІ

Я вучылася ў Вышадскай дзіцячы сад – сярэдняй школе Гарадоцкага раёна. Беларускаю мову і літаратуру ў мяне з пятага класа выкладала ЛЮДМІЛА ФЁДАРАЎНА ХЛЯБОЎСКАЯ. Яна прывівала дзецям любоў да роднай мовы, з такім натхненнем размаўляла на ёй, што гэта перадавалася нам, яе вучням. А яшчэ настаўніца заўсёды з павагай ставілася да дзяцей і верыла ў кожнага, хто прыходзіў да яе на ўрок.

Людміла Фёдарэўна заўсёды казала, што задача кожнага беларуса – захаваць родную мову для нашчадкаў, што менавіта настаўнікі павінны несці шчырае беларускае слова вучням і студэнтам. А дапамагчы ім у гэтым могуць мастацкая літаратура, тэатр, кінематограф.

Людміла Фёдарэўна ў 1973 годзе скончыла Гарадоцкую школу № 1. Хацела вучыцца ў Мінскім дзяржаўным універсітэце імя Леніна на філасофскім аддзяленні, але не прайшла па конкурсе. Праз год паспрабавала яшчэ раз, але зноў не атрымалася.

У 1975 годзе Людміла Фёдарэўна паступіла ў тады Віцебскі дзяржаўны педагагічны інстытут імя Кірава на філалагічнае аддзяленне па спецыяльнасці «Беларуская мова і літаратура».

З пачуццём удзячнасці яна і сёння ўспамінае любімых выкладчыкаў: А.М. Канпельку, Л.М. Вардамацкага, І.Л. Лапіна, З.А. Андрыянаву, куратара групы А.С. Емяльянава.

«У тых часы студэнты і выкладчыкі жылі адной дружнай сям’ёй. Факультэцкае жыццё было вельмі насычаным: студэнты з задавальненнем спявалі ў інтэрнацкім хоры, вельмі любілі храм ведаў – бібліятэку, рэгулярна наведвалі вечарыны ў гонар пісьменнікаў, не прапусkali сустрэчы з артыстамі і літаратарамі, якія прыезджалі ў інстытут.

Сапраўднай радасцю для нас былі паходы ў драматычны тэатр імя Якуба Коласа, дзе гучала жывое беларускае

слова і панавала атмасфера беражлівага стаўлення да роднай мовы. Нярэдка студэнты з выкладчыкамі наведвалі родныя мясціны вядомых пісьменнікаў. І сёння памятаю, як мы ездзілі ў вёску Вязынка, бачылі хату, дзе нарадзіўся Янка Купала», – успамінае Людміла Фёдарэўна.

Педагагічную практыку Л.Ф. Хлябоўская праходзіла ў сярэдняй школе № 15 г. Віцебска ў ветэрана Вялікай Айчыннай вайны, заслужанага настаўніка БССР Ядвігі Іванаўны Бардашкевіч, якая навучыла не толькі складаць планы ўрокаў, але і жыць школьным жыццём.

Пасля заканчэння інстытута ў 1979 годзе Людміла Фёдарэўна патрапіла ў вясковую Вышадскую дзіцячы сад – сярэдняю школу Гарадоцкага раёна, там і працавала да пенсіі, атрымала падзяку ад Міністэрства адукацыі.

«Я ніколі не шкадавала, што прысвяціла сваё жыццё вучням. Канешне, былі і цяжкасці, бо да кожнага дзіцяці неабходна знайсці індывідуальны падыход. Сапраўдны настаўнік павінен любіць сваю справу і бескарысліва аддаваць сваё сэрца дзецям», – адзначыла Людміла Фёдарэўна.

Сёння мая настаўніца на пенсіі, але кожны яе былы вучань ведае, што ён у любы час можа звярнуцца да яе па дапамогу, параду ці проста каб пагутарыць пра жыццё. Для кожнага з нас Людміла Фёдарэўна – прыклад адда-

насці і любові да сваёй справы і да роднай мовы.

А напрыканцы я б хацела прывесці верш, які напісала Людміла Фёдарэўна: Мы часта скардзімся на тое, Што ўсё ж жывём у нялёгкі час, Што дрэннае жыццё зямное, Бо шмат турбот, праблем у нас. Шаноўныя! Жыццё – то ж дар, Нам Богам дадзены аднойчы. Над ім з нас кожны гаспадар, Не пражывеш яго ты двойчы. І замест скаргаў, мітусні Ідзі да святла сваёй дарогай – Дарогай праўды, дабыні, Да лепшага жыцця зямнога.

Анастасія МАРОЗАВА,
студэнтка 3 курса ФлФ.

На здымку: (уверсе) Л.Ф. Хлябоўская, (унiзе) здымкі з выпускнога альбома Людмілы Фёдарэўны.

